

Generös och organisk bildvärld

OKT 25, 2018 av [MARIA JOHANSSON](#) i avdelningen KONST

Amalia Årfelt. "Fisk på fat", 23x 51cm, olja på pannå Fotograf Per-Erik Adamsson.

STIPENDIAT. Just nu visar Konstakademien verk av utställningsstipendiaten Amalia Årfelt. Vår recensent Maria Johansson har sett utställningen och möter en konstnär som i sitt skapande bjuder på sig själv men aldrig låter sig ägas.

Amalia Årfelt — *utställningsstipendiat*

Konstakademien, Stockholm

6/10-11/11 2018

”Råtta med svans”, foto: Per-Erik Adamsson

Ibland faller konstnärer mellan stolarna av oförklarliga skäl. Men det betyder inte att hon varit överksam. När Amalia Årfelt som elev på konsthögskolan visade den mångbottnade målningen *Bjudningen* (en nästan sex meter lång målning med inspiration från Leonardo da Vincis *Nattvarden*, Rousseau och Picasso) eller ett enormt elefanthuvud som sakta vickade på huvudet tänkte jag att en ny stjärna på konsthimlen var född.

Men hennes konst har inte synts i de kommersiella galleriernas utställningar i den utsträckning jag hade förväntat mig.

Årfelt har som många flitiga konstnärer en stor produktion bakom sig. Det rör sig om en produktion som består av målningar, skulpturer, grafiska blad och utsmyckningar på offentliga platser.

Hennes statyett *Gullspira*, som fått sitt namn efter geten i Laura Fitinghoffs bok *Barnen från Frostmofjället*, med förgyllda horn och en skälla i äkta guld, delas ut varje år som filmpris till någon som gjort goda insatser inom barnfilmen. Samma get finns sedan 2017 att se i ett större format på en gågata i Sollefteå.

När man går in i Amalia Årfelts värld är det lätt att tro att man går in i paradiset. I första ögonblicket verkar hennes bildvärld och estetik naiv och kan kanske till och med te sig lite för snäll. Men det är den inte.

Den är däremot generös, färgglad, och organisk. Dekorativ men också subjektiv. Sedan — helt plötsligt, liksom som när du bara tittat bort ett ögonblick, har hon inlemmat tillvarons mörka och mer lömska sidor i sin lustgård.

Årfelt bjuder på sig själv men låter sig aldrig ägas. Som konstnär äger hon sin värld men gör inte några vårdslösa övertramp. Hon försöker aldrig få något att verka vara något annat än vad det är och hon konstruerar inte.

Amalia Årfelt:

Född 1969.

Utbildad vid Kungl. Konsthögskolan i Stockholm 1990-95, 96 samt 2006-2008.

Hon har gjort en rad offentliga verk, företrädesvis i Stockholmsregionen.

”Gullspira”. Foto: Per Nicklasson

Det är så att Årfelt målar mycket och i både stort och smått format. Ibland är målningarna en aning flacka men så plötsligt stramar hon upp bildvärlden. Balanserar motsatser som öppet och slutet, tillfälligt och planerat, inbjudande och nonchalant med varandra.

På samma sätt jobbar hon med skulpturerna, många till antalet och i växlande format och material. Ibland liksom hastigt gjorda och sedan omsorgsfullt, genomtänkt, skarpt.

Det verkar som att hon tålmodigt och lagom nonchalant väntar in sina figurer tills de skapat sitt eget universum. Trumpna, glada, lömska, sura eller bara vänliga är de sedan plötsligt där med en fullständig självklarhet.

"Krokodil vid vatten" 125x100cm.

Foto: Per-Erik Adamsson

Tagged with: *Amalia Årfelt, da Vinci, Gullspira, konst, Konstakademien, Laura Fitinghoff, Leonardo da Vinci, offentlig konst, offentliga utsmyckningar, Picasso, Rousseau, samtidskonst, stockholm*

MARIA JOHANSSON

info@opulens.se